

După 15 ani

După ce mi-am trăit mai mult de jumătate din viață urându-mi tatăl, am decis să-l reîntâlnesc. Ca să-mi fac curaj, am scris acest text.

De Oana Sandu

Pe la trei-patru ani, aveam niște saboți de lemn cu talpă groasă, albaștri, de care eram foarte mândră pentru că, deși erau pe măsura mea de copil, erau la modă. Erau cam incomozi, așa că îi purtam doar acasă la bunica. Îi purtam când am căzut pe scările late și înalte ale beciului. Tata, considerând că saboții sunt de vină, m-a apucat de mâini și mi i-a luat din picioare. Cu mine într-o mână și saboții în cealaltă, m-a târât spre curtea din spate. Mi-a pus saboții pe un butuc, a luat un topor și i-a despicat în două. A mai lovit o dată, de două ori, până s-au făcut țândări. Plângând, am alergat desculță la mama. Țin minte că mama i-a spus doar: „Ce-ai avut, mă, de i-ai tăiat?”. „Dă-i în pizda mă-sii”, i-a răspuns tata, „nu vezi că-și rupe picioarele cu ei?”.

E una dintre puținele amintiri cu părinții mei împreună. Pentru mine, mama este de două ori părinte, fiindcă o iubesc de două ori. Toată iubirea pe care probabil o simțeam odată pentru tata a ajuns la ea acum 14 ani, când părinții mei au divorțat. N-am mai vorbit, nu ne-am scris, nu m-am gândit la el. Eram bucuroasă că locuiesc cu mama și sora mea, că ne-am recâștigat sufrageria după ce mulți ani am trăit într-un apartament împărțit în două tabere – a lui și a noastră –, într-un conflict mut.

După 10 ani de tăcere, când tata a început să-mi adreseze urări de Sfântul Ion și de ziua mea prin SMS-uri trimise surorii mele, m-am simțit ca într-o telenovelă. Mi-am dat seama că îmi iubesc cățelul de sute de ori mai mult decât pe tata. Cu excepția unor momente accidentale, de la 13 până la 26 de ani mi-am considerat tatăl mort.

Acum trei ani m-am dus la psiholog, căutând ajutor după o relație zbuciumată. Discuțiile ajungeau, inevitabil, la tata. Terapeuta nu s-a mirat că nu mai am amintiri cu el: „Au dispărut pentru că tu le-ai făcut să dispară”. Iar concluzia ședințelor a fost că, dacă vreau să nu-l mai caut pe tata în alți bărbați, ar trebui să mă reîntâlnesc cu el.

Părinții mei s-au căsătorit când aveau 21 și 26 de ani. Ea era funcționar la Oficiul Poștal din Râmnicu Vâlcea, el era barman. Căsnicia părinților mei a fost nefericită încă de la început. Tata era introvertit, timid, își exprima greu emoțiile, chiar și cele pozitive. Se simțea parcă uneori în plus în familia noastră extinsă, alături de bunici. Mama râdea mult și își dorea mai multă susținere, mai multe realizări: o mașină, un apartament pus la punct, vacanțe, o viață de familie plină. Un pesimist și o optimistă.

După aproape trei ani de la căsătorie și nașterea surorii mele, tata a intentat divorț. Era 1980 și mama, dar mai ales părinții ei, nu puteau concepe un divorț în familie, așa că au hotărât să mai încerce. Din ce mi-a povestit bunica, așa m-am născut eu: dintr-o revitalizare a căsniciei lor și din speranța că va fi mai bine. N-a fost.

Neînțelegerile erau de obicei legate de bani: de ce nu cumpărăm mașină, când facem modificări prin apartament. Se ciondăneau și când făceau glume unul cu altul, fiindcă tata nu prea înțelegea umorul mamei. Certurile se înteteau de sărbători și tata pleca adesea la mama lui, fără explicații.

Tata zâmbea rar și râdea și mai rar. Când aveam vreo trei ani și îmi aducea pepene, căruia eu îi spuneam „pepenelele”, zburdam și mă roteam în jurul lui, strigând: „Pepenelele, tata a adus pepenele”. Atunci zâmbea. Mă simțeam bine. Nu reușesc să-mi amintesc când mă îmbrățișa, când mă pupa. Știu că o făcea, am mai întrebat-o pe mama, pe bunica. Am găsit și o poză în care mă ține cu o mână de spate și amândoi zâmbim timid. Dar nu pot să-mi amintesc îmbrățișarea.

Mai țin minte că dacă făceam o glumă la masă și râdeam în hohote, tata ne spunea să fim serioase, făcându-ne pe mine și pe sora mea să râdem și mai tare. Mama râdea și ea, întoarsă cu fața spre chiuvetă. Când mă tăvăleam pe jos de râs, sub masă, tata se încrunta dar nu țipa, nu zicea nimic. Doar tăcea, ca și cum ar fi tăcut pentru totdeauna ca să mă pedepsească.

După o ceartă cu mama, tăcerile lui puteau dura luni întregi. De la un moment dat, când se certa cu mama nu mai vorbea nici cu mine și sora mea. Dacă îl întrebam ceva, nouă ne răspundea, dar nu iniția conversații.

Prin 1995, tata a hotărât să părăsească dormitorul pe care-l împărțea cu mama și s-a mutat în sufragerie. La început, ținea ușa închisă, dar nu încuiată. Apartamentul nostru se împărțise în

două: el avea sufrageria și o baie de serviciu, noi, dormitorul și camera de alături. Tata ne mai întreba din când în când ce mai facem și așa fi vrut să-l întreb de ce se comportă așa, dar nu reușeam. Mi se puneă un nod în gât. Spuneam că fac bine și treceam mai departe.

Uneori mama ne spunea că are o zi bună – adică era mai vesel ca de obicei – și ne sugera să mergem pe la el. Băteam la ușa sufrageriei, încercam să zâmbesc, aproape mă prosteam. Îi arătam câte ceva, un caiet sau vreun pix cu sclipici. Îi spuneam că am nevoie de acuarele, sau de un stilou mai bun, cu rezerve. Îmi răspundea că știe că mama m-a trimis să-i cer bani: „Doar pentru asta sunt bun”. Îmi dădea bani, uneori mai mult decât ceream. Dar nu țin minte să mă fi întrebat a doua zi ce am pictat cu acuarelele sau ce am scris cu stiloul.

Pe lângă sufrageria decorată cu mobilă Madrigal, tata a ocupat și baia de serviciu unde își ținea ustensilele de pescuit. Cel mai scârbă îmi era de momeli, care uneori apăreau în recipiente de plastic în sertarul pentru fructe al frigiderului. Mama înnebunea când le găsea acolo.

Ai mei se înjurau, dar n-au ajuns niciodată la bătaie. Acela era punctul pentru care credeam că stăm bine. Adevăratele despărțiri, cele din filmele americane, păreau mult mai tragice, copiii erau bătuți, mamele la fel. Tata doar tăcea. Am hotărât că pot fi puternică și pot trece peste.

Cel mai greu mi-a fost fără televizor, care rămăsese în sufrageria lui. Aveam în dormitorul mamei unul sport, dar prindea doar TVR. După vreo șase luni, mama s-a împrumutat și a cumpărat un televizor Daewoo. Îmi plăcea ca era aceeași marcă cu Cielo, prima mașină scumpă cu care mersesem.

Nu după mult timp, tata a închis sufrageria cu cheia. Era vară și ca să udăm florile de pe balcon, trebuia să ies pe geamul din bucătărie. Mama n-ar fi vrut să renunțăm la ele, fiindcă ar fi fost un indiciu pentru vecini că e ceva în neregulă. Eu mă bucuram că pot să ies pe geam – înainte era interzis –, dar mă deranja că o făceam pentru că tata nu ne lăsa în sufragerie.

Divorțul părinților mei a început în 1996, când aveam 12 ani. Am găsit citația în cutia poștală și am citit-o urcând scările, oprindu-mă tot la trei-patru trepte ca să recitesc câte un fragment. M-a făcut să zâmbesc gândul că vom putea să stăm doar noi singure, în toată casa. Credeam că mama știa și i-am înmănat-o cu același zâmbet. Însă mama a fost chiar surprinsă. Mi-a apucat hârtia din mână, a citit-o și apoi m-a îmbrățișat.

Am plecat toate trei la bunica și, peste câteva zile, mama ne-a întrebat dacă vrem să divorțeze. Amândouă am zis „da”. Ca de fiecare dată când eram bucuroasă, am început să alerg prin

curte, m-am agățat de bara verde din fier care susținea o viță de vie și m-am rotit cu ochii închiși până la amețeală. Mă învârteam, imaginându-mi că sunt în viitor, mai fericită decât în prezent.

În cei 14 ani de când tata nu mai e cu noi, nu am vorbit niciodată cu mama despre plecarea lui mai mult de câteva minute. Se încruntă și apoi spune zâmbind că e fericită că „a scăpat de el”. În ultimii trei ani, de când sora mea a reluat legătura cu tata, aduc și eu mai des vorba de el. Când o întreb de ce s-au căsătorit, îmi spune că pe atunci femeile erau fraiere, credeau că dacă trec de o vârstă nu se mai mărită. Recitind de curând stenogramele procesului de divorț am aflat că mama ar fi vrut să-și păstreze numele de căsătorie. Îi era teamă de bârfe și de noile provocări. Iar dacă noi nu i-am fi spus că suntem de acord, n-ar fi divorțat.

Procesul a durat doi ani, timp în care am continuat să locuim toți patru împreună. Pentru că nu mă lăsa să particip la înfățișări, scotoceam după procesele verbale. Cel mai tare m-a durut să văd scris negru pe alb: „Reclamantul solicită să se încredințeze minora pârâtei cu obligarea sa la pensie în funcție de venitul ce-l realizează”. Aveam 13 ani și am înțeles că tata insistă să devin doar a mamei.

Partajul s-a făcut cu certuri și la proces, și acasă. O ceartă pe care mi-o amintesc bine a fost când mama și sora mea au descoperit că lipsesc niște cărți din casă. După rugăminți și țipete, tata le-a lăsat în sufragerie – și eu, după ele. Stăteam jos, pe covor, ei toți erau în picioare. Era o ceartă de oameni mari, dar tot mi-aș fi dorit să-l întreb „de ce”, doar atât. Deschideam gura și cuvintele nu ieșeau fiindcă lacrimile îmi cădeau în gură, iar suspinele mă împiedicau să rostesc.

După puțin timp i-am spus mamei că el nu mai există pentru mine și că nu îi voi mai spune niciodată „tata”. Acasă era „ăla”, iar pentru cunoscuți, „el”. Cam tot atunci am început să folosesc cuvântul „ură” când vorbeam despre el.

În ziua în care a plecat, am rugat-o pe prietena mea cea mai bună să meargă cu mine acasă, pentru că mi-era greu să-mi văd casa golită. În urma partajului, lui i-au revenit mobila roșie de bucătărie, majoritatea covoarelor, comoda din hol, câteva seturi de farfurii, vreo 500 de cărți, plus 30 de milioane de lei vechi despăgubire pentru casă, pentru care mama a vândut un teren al bunicilor.

După ce i-am arătat prietenei mele ce luase el, i-am mărturisit un secret: în rafturile albe ale servantei roșii de bucătărie îi ascunsesem o scrisoare. Îi explicam în scris cât de rău mi-a făcut indiferența lui și că a plecat fără să explice nimic. Că din acel moment el nu mai exista pentru mine, că e doar un om pe care întâmplător îl cheamă ca pe mine și că îl reneg pentru totdeauna. (Treaba asta cu renegatul o văzusem în filme, dar la părinți care își renegă copiii, ca pedeapsă.) Deși nu recunoșteam, aș fi vrut să aibă o reacție, să mă sune și să-mi spună că nu e așa: că mă iubește și că eu nu am greșit cu nimic. Dar reacția nu a venit niciodată.

Timp de 13 ani am întors povestea asta pe toate părțile, întrebându-mă dacă se gândește la mine, dacă știe că am intrat la facultate, dacă știe unde lucrez sau cum arăt. Totuși, vreo 11 ani l-am urât profund și nu mi-am dorit să îl văd. L-am întâlnit de vreo trei ori din întâmplare prin oraș și de fiecare dată a întors privirea și pasul. De fiecare dată, indiferența lui m-a lăsat fără picioare.

Pensia alimentară, mică la fel ca salariul lui, întârzia adesea. Venea prin mandate poștale pe care, de la un moment dat, erau desenate cu pixul niște cruci. Mama credea că sunt vrăji. Furioasă, m-am dus la adresa de pe mandate să-l întreb de ce face asta. Eram în vacanța de Crăciun din clasa a X-a, mă îmbrăcam elegant, purtam tocuri și mă fardam; eram cu mult diferită de cum mă văzuse el când ne părăsise.

Mi-a deschis uimită prietena lui, care mi-a spus că domnul Sandu nu e acasă. Când m-am întors peste o oră, mi-a răspuns el, înainte de a deschide ușa: „Cu domnul Sandu vrei, nu? Eu sunt domnul Sandu?”. Am avut o conversație de maximum patru minute, în ușa. Era agitat, mă tot întreba de ce am venit și ce vreau. Iar eu vorbeam sacadat și îmi venea să plâng. Mi-a spus că nu e tatăl meu fiindcă l-am renegat în scrisoare. „Ești a dracului, ca mă-ta.” „Treaba mea ce e cu mandatele poștale. Am făcut atâtea pentru voi, lui sor-ta i-am plătit meditații, de-asta e acum unde e. Și tu așa îmi mulțumești?”

Mi-a spus că ar trebui să mă duc la Institutul de Medicină Legală ”Mina Minovici” pentru a-i demonstra că sunt fiica lui. Mi-a venit să râd de cât de departe ajunsese imaginația lui. Am rămas serioasă și l-am întrebat: „Deci, dacă acum, după ce ies din scara blocului, m-ar călca mașina și aș muri, ți-ar părea rău?”. „Nu”, mi-a spus răspicat. „Crăciun fericit, atunci” și am plecat alergând pe scări.

Într-un fel, m-am simțit ușurată. Luasem o decizie corectă să-l omor din viața mea, fiindcă lui tot nu-i păsa.

După ce am plecat din Râmnicu Vâlcea la București, unde intrasem la jurnalism, aproape că l-am uitat cu totul. Mama, eu și sora mea ne-am mutat într-o casă mare, la câțiva kilometri de București, pentru care am vândut niște proprietăți ale familiei. A reapărut în viața noastră în 2007, când sora mea a vrut ca băiețelul ei de doi ani să-și cunoască singurul bunic. Întâlnirea a fost emoționantă, tata și-a cerut iertare, iar acum au o relație întreținută prin SMS-uri, rar telefoane și întâlniri și mai rare.

Mama, dar și eu, am luat această reîntâlnire ca pe un afront – într-un fel, sora mea spărsese echipa noastră de trei. „Am făcut-o ca să mă eliberez complet”, mi-a explicat ea. Tata o întreabă mereu de mine, unde mai lucrez. Când lucrez într-o instituție publică, era încântat – l-a interesat dintotdeauna politica și citea frecvent ziarele. Asta îmi plăcea mult la el și, mai târziu, aș fi dat orice să împart pasiunea mea pentru politică cu tata.

De sărbători îi trimite surorii mele SMS-uri: „La mulți ani! Sănătate și fericire la toți. Tata”. Mă tot întreb cum e să îți spui „tată” după atâția ani când nu ai fost. De ziua mea, îi trimite surorii mele SMS-uri pentru mine. Cel mai recent spunea: „La mulți ani! Sănătate și fericire, lui oana din partea mea.” Presupun că virgula după „fericire” a pus-o fiindcă a simțit nevoia unei pauze.

L-am primit în ianuarie, când voiam deja să-l reîntâlnesc. Însă înainte de a-l readuce în viața mea, mi-am dorit să scriu povestea copilăriei mele și să încerc să-l privesc cu mintea de adult. Am pornit și cu gândul la iertare, dar și pentru a afla mai multe răspunsuri despre tăcerea lui atât de lungă, care m-a înfuriat atâția ani.

Am plănuit întâlnirea cu tata cu emoții și frică. Emoții fiindcă mi se părea cel mai dificil lucru să-l sun, să-i aud vocea, să-i vorbesc din nou, să află ce s-a întâmplat cu el, de ce a plecat fără să-i spună copilului de 13 ani „la revedere”. Și frică de un nou refuz, că mă va face din nou „bastardă”, îmi va închide telefonul și nu voi afla niciodată cum de l-am pierdut.

Am respirat adânc înainte să-l sun. Când a răspuns, nu i-am recunoscut vocea dar nici nu am întrebat dacă e el. Părea somnoros și deranjat, iar eu am spus doar: „Sunt Oana”. „Sunt Oana.” L-am simțit dezmeticindu-se și a întrebat agitat: „Oana, tu ești?”. „Oana, tu ești?” I-am spus:

„Uite, eu vin în Vâlcea și aș vrea să te văd. Vreau să știu dacă și tu vrei să mă vezi”. Mi-a spus: „Sigur, cu drag, cu drag”.

Am plecat cu autocarul din București într-o sâmbătă dimineața, la 08:00, cu un mare gol în stomac – la figurat și la propriu, fiindcă nu am putut mânca nimic. Simțeam un amestec de teamă, bucurie, frică de necunoscut și curiozitate. Când am ajuns în Vâlcea, l-am sunat pe tata să-mi spună adresa. Încurcat, m-a întrebat râzând dacă nu-mi mai aduc aminte. „Nu, a trecut ceva timp de atunci, câțiva ani.”

Întâlnirea avea în mintea mea un iz profesional, mă vedeam cu un om aproape străin și nu-mi permiteam să întârzii. Am ajuns cu trei minute mai repede la fântâna de unde urma să mă ia și, când l-am zărit în capătul străzii, am pornit încet încolo să mă asigur că este el. A mărit și el pasul, apoi și eu. Deși mi-aș fi dorit să-l studiez, mi-am ținut privirea în jos în primele secunde. M-a îmbrățișat, dar eu nu am putut să-i răspund. Măinile au stat țepene pe lângă corp, nu am zâmbit și nu am închis ochii.

M-a întrebat ce fac și am răspuns cu un dat din umeri: „Bine. Tu?”. „Ce să fac, măi tată?”, mi-a răspuns cu o grimasă tristă. În scurtul drum până la blocul lui i-am spus că am venit doar pentru el și nu „cu treabă la Vâlcea”. „Am vrut să nu mai trăiesc în necunoscut”, am îngăimat eu ce mi-a părut instantaneu cea mai neinspirată și filozofico-kitschoasă frază. Nu știam nici măcar cu ce ton să vorbesc. (Când am ascultat înregistrarea discuției noastre, am descoperit când am ajuns la vocea mea reală abia spre finalul întâlnirii.)

Cu o voce de copil și mâncându-mi buzele, l-am întrebat după ce ne-am așezat – eu pe fotoliu, el pe pat –, de ce nu a mai dat niciun semn de viață.

– Vreau să știu. Am nevoie să știu.

– Ce vrei să știi?

– Cum ce? De ce nu ne-ai căutat atâta timp?

– Eu pe voi? Fiindcă mi-a fost teamă, tată. Mi-era că mă respingeți, am făcut și criza aia când ai venit atunci la mine, îmi pare rău, tată, iartă-mă, nu trebuia să te resping așa. Voi erați cu maică-ta, nu mai voiiați să știți de mine.

– Și când ai plecat din casă? Când erai cu noi acolo? De ce nu vorbeai?

– Păi, am așteptat patru ani, tată, să mă-mpac cu maică-ta, am așteptat ca voi să intermediați o împăcare, tu și soră-ta, dar dacă voi ați fost de acord... Nu vorbeam cu tine în casă?

– Nu. Mai ții minte când aveam piciorul în ghips și nu-mi vorbeai? Pe mine mă durea.

– Da? Știu, nici eu nu m-am purtat bine, dar mi-a fost rău, tată. Am avut depresie peste depresie, la doi ani după divorț am avut și o tentativă de sinucidere. Atunci când ai venit tu la mine, treceam prin perioada aia grea, de-aia m-am purtat așa urât. Și mi-ai scris scrisoarea aia, m-a durut.

Tata are 61 de ani, este slab, mult mai scund decât mi-l aminteam din copilărie. Fața i s-a închis la culoare, iar sprâncenele nu mai sunt atât de groase cum le știam. Sunt gri și s-au format într-o încrunțare permanentă. În tinerețe avea părul ușor ondulat, la fel ca al meu, dar acum e tuns scurt și e grizonat. În timp ce-mi vorbea, se încrunta, închidea ochii, îi mijeja, își strâmba nasul, gura. Mi-am amintit că am văzut figura asta a lui copilărie, figură pe care o recunosc uneori la mine, când mă deranjează o situație fără soluție, când trebuie să iau o decizie importantă, când mă simt disperată sau când cineva mă dezamăgește.

N-am avut puterea să cer detalii despre tentativa de sinucidere și nici pentru prea multe întrebări. Aș fi vrut să-i spun că sunt acolo pentru că am suferit mult, dar tata mi-a luat-o înainte. L-am întrebat totuși ce înțelege prin intermediere, dacă eu aveam 12 ani. A îngăimat un: „Da, da, știu, tată”. Am plusat, deși discuția se prelungea dureros: „Dar, când ai plecat din casă? Dacă mi-ai fi spus ceva...”. „Păi, nu erai, tată, acasă. Tu nu erai, a trebuit să plec.”

Ultimul răspuns m-a uluit atât de tare, încât am zâmbit, am închis ochii și am început să-mi masez fruntea. Mi-am dat seama că acum, ca și acum 15 ani, tata este complet neputincios emoțional și probabil depresiv. Nu și-a putut imagina că mi-ar fi putut vorbi în seara dinaintea plecării sau când m-am întors de la școală.

Mi-a spus apoi că niciodată nu m-a văzut pe stradă, în niciuna din acele dăți când l-am zărit și m-a ignorat. Posibil să nu mă fi recunoscut. Mi-a spus însă că s-a întâlnit o dată cu sora mea și că nu s-a oprit să vorbească „fiindcă, tată, era pe cealaltă parte a străzii”.

Simțind nevoia de o pauză, am revenit la prezent. Am scos din geantă câteva numere vechi din Aventuri la pescuit, împachetate în hârtie de cadouri. Le strânsesem din 2008, de când am început să vreau să-l văd. A luat sfios pachetul și l-a pus pe pat. „O să le răsfoiesc când dă primăvara. Ies afară la soare.” Mi-a spus că mai pescuiește, deși e bolnav.

Când m-a întrebat ce fac, i-am spus că sunt jurnalist, unde lucrez, unde am mai lucrat. Știa de toate astea de la cunoscuți și de la sora mea, dar mi-a cerut detalii despre fiecare loc de muncă. Mi-a povestit cum m-a auzit prima oară la radio. Era la ștrand, la unul din joburile lui

sezoniere – servea bere la standul unui amic. Se auzea Europa FM la boxele mari din ștrand și dintr-o dată mi-a auzit numele. S-a tot întrebat dacă eram eu, iar confirmarea i-a venit de la o rudă, după vreo două săptămâni. „Te tot ascultam, tată, aici la aparatul ăsta de lângă tine.”

Ne-a întrerupt discuția prietena lui, care ne-a anunțat că masa e gata, cu pizza de casă, friptură, castraveciori murați. M-a întrebat dacă vreau și aperitiv, dar eu nu aveam stare pentru nici unele. Am refuzat aperitivul, am luat o bucată de pizza și o bucată de friptură de pui. Erau deja destul de reci și am înțeles că prietena lui a așteptat să vorbim până să ne cheme la masă. S-a așezat și el cu mine la masă în bucătăria mică de garsonieră, insistând să mănânc „chiar și cu mâna, nu e nicio problemă”.

Am recunoscut mobila de bucătărie în care-i lăsasem scrisoarea (mi-a spus că o mai are, pe undeva prin dulap). Erau doar două corpuri vopsite în alb pentru că, mi-a explicat el, se scorojiseră. M-a întrebat dacă beau vin și mi-a arătat o sticlă de jumătate de litru, de plastic. Am refuzat, spunându-i că o să conduc peste câteva ore. Nu a putut să bea nici el și și-a turnat vinul înapoi în sticlă.

La masă, mi-a înșirat toate bolile pe care crede că le are: nevralgie, sinuzită, stafilococ auriu. Unele nu sunt confirmate de medici, dar le recunoaște din Formula AS. „Am fost și la Mihăiești ca să fac o bronhoscopie, ca să-mi bage becul ăla să-mi vadă gâtul, m-a ținut 10 zile, nu mi-a ieșit nimic, nu am nimic.” I-am sugerat că poate senzația de rău e din cauza depresiei și m-a uimit că a acceptat posibilitatea asta.

M-a îmbiat cu șampanie, deschisă de la Anul Nou. Nu l-am mai putut refuza. Mi-a pus o jumătate de pahar din care am băut câteva înghițituri. Între timp, a adus din nou vorba de jobul meu, interesat și de patronat. M-a uimit interesul lui pentru amănunte banale, cât consumă mașina mea și ce marcă e, deși când i-am spus că am avut un accident cu ea, nu a tresărit, nu m-a întrebat cum s-a întâmplat și dacă am pățit ceva.

După masă, ne-am întors în sufragerie și am mai vorbit despre copilărie. Și-a amintit cum sora mea a dărâmat niște eprubete la Institutul Fundeni, cum el și mama mâncau la Capșa când veneau la București și mi s-a părut că regretă viața aceea, că este nostalgic după atmosfera îndestulătoare. Și-a amintit râzând că mie îmi plăcea de Ion Iliescu când eram mică: „Iar eu îl înjuram mereu. Și când te-ai făcut mare tot cu el ai ținut?” „Nuuu”, am răspuns categoric. Apoi mi-a pus întrebarea-fulger: „Da' noi cu cine mai votăm, tată?”, fără să știe că sunt pasionată de procesul electoral. I-am zâmbit: „Da, bună întrebare”.

Am mai vorbit puțin despre programele lui preferate la televizor – știrile și documentarele de pe Discovery – și despre lectura preferată, Formula AS, apoi am hotărât să plec. Nu înainte să-mi facă o poză cu telefonul lui mobil – unul din cele mai ciudate momente. Mi-au trecut prin minte toți părinții pe care i-am văzut făcându-le poze cu telefonul copiilor și mi-am dat seama că al mamei nu are cu cameră.

Când a insistat să mă conducă la autogară, m-am panicat – nu eram pregătită pentru o plimbare. Am spus că nu-i nevoie și în câteva minute eram amândoi la ușă. În hol, trona lângă un frigider mare o oglindă în formă de frunză, pătată, cu rama lăcuită de lemn ca de tablou. Am atins-o, iar prietena lui s-a scuzat: „Așa e ea, nu se mai ia. Dar nu e murdară, e veche”. Tata a pus-o la punct imediat: „Știe, că doar era a noastră”.

Apărut în Decât o Revistă numărul 6, iunie 2011